

„Do hajzlu,“ zamumlala Marlie, když zůstaly potmě.

„Nemluv sprostě,“ oplatila jí to Kara. „A před čím nás zachraňuješ?“

„Pst. Buď zticha. To bys nechtěla vědět.“

„Ale ano! Ano! Chtěla! Pověz mi to.“

„Poslyš, je to... složitě.“ Marlie zaváhala.

„A strašidelné.“

„Ano. Hodně moc strašidelné.“ Rozsvítla znovu baterku, aby vůbec viděly na schůdky vinoucí se vzhůru. Schodiště bylo prudké a jednoznačně připomínalo spíš žebřík, protože stupně byly úzké i pro Kařinu nohu. Staré vrzavé schůdky do podkrovního prostoru. Byl velice stísněný a navíc v něm byla zima a tma jako v pytli.

„Tam nejdu.“

„Jistěže jdeš. Pospěš.“

Tohle bylo zlé.

Kara cítila, jak jí naskakuje husí kůže, a ačkoli by se nejraději hádala, neudělala to. Marlie mluvila tak nezvyklým tónem, že se z neposlušné Kary stalo přímo jehňátko. Nechala se tedy dostrkat nahoru. Marlie držela maličkou baterku a úzkým paprskem jim svítla na cestu.

Nahoře byly šikmé krovy a Kara věděla, že v nich určitě hnízdí netopýři. Marlie vystrčila Karu nahoru na dřevěnou podlahu a sama se váhavě zastavila na předposledním schodu. Tím pádem měly hlavy ve stejné výšce a stály proti sobě tváří v tvář, až se málem dotýkaly nosem. Marlie držela baterku velmi blízko svého obličejce, takže jí stíny zkřivily rysy a zdůraznily dolíček na bradě. Najednou vypadala jako zrůdná maska podobná tváři jejich bratra Jonase, když si držel rozsvícenou baterku těsně pod bradou, aby zdůraznil strašidelnou atmosféru při vyprávění svých duchařských historek.

Jenže dneska bylo všechno jinak.

Dneska to nebyla hra. To bylo Kaře jasné.

„Musíš tady zůstat a počkat, až se vrátím.“

„Ne!“

„Jen maličkou chvíli.“

Kara zavrtěla hlavou. „Já chci mámu.“

„Vím, ale už jsem ti vysvětlovala, že to zkrátka není možné.“

„Proč?“ Kara cítila narůstající paniku. „Proč mě tu chceš nechat samotnou?“

„Opravdu jen chvíli.“

„Ne!“

„Karo –“

„Já tady nezůstanu. Proč to vůbec říkáš?“ naléhala na Marlie.

„Musím se prostě přesvědčit, že jsme v bezpečí, chápeš?“

„Ne, vůbec nechápu.“

„A pak pro tebe přijdu. Na mou duši.“

„V bezpečí před čím?“ křičela Kara hystericky. Kdykoli někdo z jejích sourozenců za větou dodal „na mou duši“, znamenalo to, že jí neříká pravdu. „Tvrdilas mi, že jsou tady zlí lidé. Kdo je to?“

„J-já vlastně nevím.“

„A co dělají?“

„Nejsem si... já ne... Nevím jistě, ale jedno je jasné. Děje se tady něco... něco strašně moc zlého, Karo.“

„A co? Co zlého?“

„Nevím.“

„Ale je to tady?“

„No... ano. Prosím tě... hlavně dělej, co ti říkám.“

Kary se zmocnilo podezření, že se Marlie vyhýbá pravdivému vysvětlení. „Kde je táta s mámou?“

Chvilku bylo ticho. Pak sestra odpověděla: „Pryč.“

„Lhářko.“ Proč jí Marlie lže?

„Karo –“

„A co Jonas a Sam a Donner?“ ptala se Kara zoufale na své starší nevlastní bratry. Všichni tady předtím byli. Viděla je u večere i po ní. Donner a Sam poslouchali nějakou muziku a hráli videohry, možná dokonce popíjeli, a samotář Jonas ve svém